

ČARODĚJKA ŽAKELÍNA

A JEJÍ PŘÍHODY

JAK TO ZAČALO

Uprostřed hustého lesa, kam žádný člověk nezabloudil už hezkých pár roků, v útulné dřevěné chýšce postavené v koruně starého zamračeného dubu, bydlela malá čarodějka Žakelína. Bydlela tady teprve krátce – před nedávnem se přistěhovala z jeskyně, která ležela o tři kopce dál. Pěšky to byla dálka, ale na koštěti tam čarodějka byla rychleji, než bys řekl šváb.

Jeskyně byla tmavá a vlhká. Žakelíně tam byla zima a špatně jí schnuly kořínky, květy, hadí ocásky, babské uši a další tajné přísady, ze kterých vařila své kouzelné lektvary. Navíc pro tmou pořádně neviděla na zaklínadla v čarodějné knize, což jí způsobilo ne jednu lapálii. Tak například onehdy, když se z nejedlé muchomůrky pokoušela vykouzlit lahodný houbový řízek. Špatně v zaklínadle přečetla jedno písmenko a krásná červená muchomůrka se proměnila v ošklivého barevně puntíkováného slimáka. Ten, hned jak se vzpamatoval a rozmotal svoje zamotané oči, vrhnul na Žakelínu jedovatý pohled, vzal nohu na ramena a frknul z talíře pryč, jen se mu za patou zaprášilo.

Proto Žakelína jeskyni na sklonku zimy přenechala netopýrům a vydala se, spolu se svými kamarády, netopýrem Kvídem a pavoukem Hugem, do nedalekého listnatého lesa, vstříc světlejším a teplejším dnům.

Žakelína létala na koštěti lesem a hledala nové místo k bydlení. Když uviděla starý a zamračený dub, ihned věděla, že to vhodné místo právě našla. Strom byl mohutný, pevný a byla si jistá, že její chýšku bezpečně unese. Ale především se jí líbilo, jak se pořád vážně mračí. A tak si řekla, že bude dubu dělat veselou společnici, a že si budou určitě dobře rozumět.

S pomocí kouzel a lesních tvorů byla chýška během chvíle postavená se vším všudy. Včetně poštovní schránky, houpačky a sušáku na prádlo. Byla maličká, ale těm třem v pohodě stačila. Celá, včetně nábytku, byla vyrobená z třešňového dřeva. Takže měla příjemnou hnědočervenou barvu, a voněla po třešních. Byla rozdělená na dvě patra. V přízemí byl obývací s cihlovým krbem, malou knihovnou a velkým křeslem. Dále pak kuchyňka s malou píčkou, stolkem a židlí. Celému přízemí vládla červená barva – na oknech byly bílé závěsy s velkými červenými puntíky, nádobí bylo červené s bílými puntíky, a červené byly i polštáře na křesle a kobereček před krbem.

Schody vedly do podkroví, kde byla ložnice. Tady červenou barvu vystřídala barva levandulově fialová. Naproti schodům, v rohu pokoje, stála postel s nadýchanou peřinou oblečenou do levandulového povlečení. U postele byl stolek s lampičkou schovanou pod fialovým stínítkem. Nad stolkem bylo okno, které zdobil fialový károvaný závěs.

Na druhé straně místnosti, vedle schodů, bylo další okno a vedle něj velká šatní skříň s neustále pootevřenými dveřmi. V ní, na ramínku, zavěšený hlavou dolů, spával netopýr Kvído.

V rohu nad schodištěm visela veliká pavučina. To bylo místo, kde odpočíval pavouk Hugo. Měl tady dokonalý přehled o všem, co se kde šustlo.

V místech, kde se strop ložnice snižoval, měla Žakelína natažené špagátky. Na těch sušila bylinky, houby a další důležité lektvarové přísady. Ty, které již byly usušené, skladovala v látkových pytlících zavěšených pod schody.

Dům měl jednu tajemnou zvláštnost – ačkoliv bylo schodiště úplně nové, jeden schod, třetí ze zdola, vrzal. Kolikrát už ho Žakelína prohlížela, snažila se opravit kouzlem i bez něj, ale na žádnou závadu nepřišla a schod si vesele vrzal pořád dál. Žakelína si na to zvykla – přes den se už nelekala a večer schod prostě překračovala.

Všem třem se na novém místě líbilo. Tak nějak cítili, že tady budou šťastní.

NEZVANÝ HOST *aneb* HOST DO DOMU, JEHLU A NIT DO RUKY

Od nastěhování Žakelíny k zamračenému dubu uběhlo již pár dní. Právě se s Kvídem a Hugem probudili do příjemného rána. Venku sice ještě bylo chladno, ale sluníčko se už připravovalo na začátek jara a protahovalo si po zimě paprsky.

Žakelína ospale sešla do kuchyně a dala vařit vodu na čaj. Pomalu se probírala a přemýšlela o snu, který se jí v noci zdál. Našla si v něm novou kamarádku – stejně malou a veselou čarodějkou. Mezi lidmi se povídá, že sen, který se člověku zdá první noc strávenou na novém místě, se vyplní. Žakelína si přála, aby to stejně fungovalo i u čarodějek. S Hugem a Kvídem byli dobří kamarádi. Ale přesto - mít malou čarodějnou kamarádku by bylo moc fajn...

Najednou se její oči zastavily na míse s hráškem, která ležela vedle konvice. Byla si jistá, že mísa včera večer byla plná baculatých zelených kuliček, a že se rozhodně žádní hrášci netoulali kolem. Teď však před sebou měla poloprázdnou nádobu a kolem ní spoustu kulatých tuláků. Mezi kuličkami si všimla malých tmavě růžových flíčků. Když se podívala blíž, zjistila, že flíčky jsou ve skutečnosti mrňavé otisky bot. Lepké stopy přicházely od tmavě růžové louže, ve které ležela láhev s loňským malinovým sirupem. Od rozsypaného hrášku pak pokračovaly dál směrem k oknu. Poslední stopu čarodějka objevila na okenním parapetu. Tam si všimla špinavého a ulepeného závěsu.

„Jestli ho chytím, proměním ho na mop a vytřu s ním celou podlahu!!!“, povzddechla si Žakelína, když si uvědomila, proč už stopy nejsou dál vidět. Vykoukla z okna. Nikoho však nezahlédla. Že by tu žili trpaslíci? Nebo skřítki? O tom Žakelína zatím nic neslyšela.

Uklidila spoušť v kuchyni, a protože se několik následujících dní nic podobného neopakovalo, brzy na celou věc zapomněla.

Jednou, uprostřed noci, však Žakelína dostala žízeň. Potichu a po tmě, aby neprobudila Huga a Kvída, sešla do kuchyně nalít si čaj. Před stolem s konvicí však na něco tvrdého šlápla. Z podlahy se ozval strašlivý vrískot. V tu ránu byli v kuchyni i Hugo s Kvídem. Netopýr lítal kolem kuchyně jak tryskomyš a pavoukovi se samým rozčilením zamotalo šest z osmi nohou.

Čarodějka popadla hůlku a rozsvítila. A teď se vrískot ozval znovu – tentokrát však od Žakelíny. Pod nohou se jí svíjelo cosi s vypoulenýma očima a něco to nadávalo. Co, to naštěstí nebylo rozumět.

Žakelíně chvíli trvalo, než se vzpamatovala z úleku. Když se uklidnila, lapila tu podivnou malou bytůstku do sklenice od okurek a pevně zašroubovala víčko. Sklenici postavila na stůl a začala si svůj úlovek zvědavě prohlížet. Připomínalo to žalud. Bylo to kulaťoučké jako žalud, na hlavě to mělo čepičku jako žalud, ale na rozdíl od žaludu to mělo dvě ruce a dvě nohy s malými botkami. Veliké břicho osůbka ukrývala ve světle modrých kalhotkách s lacem, na kterých teď byl veliký tmavě růžový flek. Ať je to co je to, je to to, co před pár dny snědlo hrášek a rozlilo malinovou šťávu.

Žakelína se pokoušela se zajatcem navázat kontakt. Ale on se strašlivě mračil, a buď tvrdohlavě mlčel, nebo nadával a dělal roztodivné posunky. Žakelína pochopila, že tohle vyjednávání bude na dlouho. Udělala tedy hřebíkem do víčka pár dírek, aby se trpajzlík neudusil, posunula sklenici do středu stolu, zhasla a spolu s Kvídem a Hugem si vlezli zpátky do pelíšků. Doufali, že ráno bude pro všechny moudřejší.

Když se ráno vrátili ke stolu, byl zajatec, dočasně pojmenovaný pan Žalud, o poznání krotčejší. Ale na otázky stále nechtěl odpovídat a jen si něco brblal. A tak Žakelína trochu přitvrdila – usmažila hromadu lívanců a spolu s borůvkovou marmeládou a šlehačkou je naservírovala na stůl, přímo před sklenici od okurek. Hody byly prohlášeny za zahájené.

Žakelína dělala, že si pana Žaluda vůbec nevšímá, ale popravdě ho bedlivě pozorovala. Taky pan Žalud dělal, že vůbec nic nevidí ani necítí. Dokonce se k čarodějce otočil zády! Ale popravdě měl problém udržet se, aby nenalepil nos na sklenici a nezačal slintat. Vonělo to nádherně a on navíc už celičkou noc nic nejedl.

Bojoval sám se sebou dlouho. Než však do pavouka zahučel první lívanec, otočil se čelem k talíři, klesl na kolena, sepal ruce, připlácl nos na stěnu sklenky a nahodil ten nejžalostnější a nejhladovější výraz, jaký zvládl. Žakelína ho měla tam, kde potřebovala. Zeptala se ho, kdo je a jak se jmenuje. Trpajzlík pomalu a neochotně začal spolupracovat:

„Jsem skřítek tohoto starého dubu,“ vysvětlil, a Žakelína hned pochopila jeho stále zamračený obličej. Usmála se a pomyslela si, že žádný žalud nepadá daleko od stromu. „Mým úkolem je dub chránit před červíky a housenkami. Mé jméno je Baculík.“ Žakelína se zahihňala a pohledem sklouzla na skřítkovo kulaťoučké břicho. Hned si ale uvědomila, že takhle se z nich kamarádi nejspíš nestanou a chtěla se za své chování omluvit. Ale to už k ní byl skřítek znovu otočený zády a dělal uraženého.

Žakelína vzala sklenici a na usmířenou ji opatrně položila na bok. Skřítek se ven nehrnul. Koukal na lívance a zvažoval, jestli má utéct nebo ukázat svou slabost a nechat se nalákat na kus žvance. Ale byl až příliš mlsný a tak utekl – k talíři.

Nabouchal se tak, až mu z lacláčů uletěl jeden knoflík. To skřítek pochopil jako povel ke startu – tak rychle, jak jen mu jeho plné břicho dovolovalo, se rozběhl k oknu. Nebylo to však vůbec snadné – břicho ho táhlo k zemi. Když už si dalo říct a někam se pohnulo, nechtělo nabraný kurz jen tak opustit. Baculík cestou opakovaně do něčeho narážel a část trasy nedobrovolně válel sudy. Jen velmi těsně se na druhý pokus vešel do škvíry v okně. I když byl jeho úprk časově poměrně dlouhý, nestihl se ani rozloučit, ani poděkovat za snídani.

Žakelína ze země zvedla maličký modrý knoflík, usmála se a strčila ho do kapsy. Věděla, že až Baculíkovi vytráví, určitě se zase ukáže. Už jenom z toho důvodu, že mu bez knoflíku budou padat gařata.

Měla pravdu. Neuplynul ani týden a baculatý skřítek byl zpátky. Zrovna snídali, když se od okna ozvalo tiché bouchnutí. Baculík stál v okně a tvářil se zkroušeně. Vypadal trochu pohuble. Jednu kšandu měl přivázanou ke druhé a na bříšku měl pořád flek od malinové šťávy. Žakelína ho mávnutím pozvala dál. Skřítek se usmál a posadil se před talíř s krupicovou kaší politou máslem a posypanou skořicí. Krásně to vonělo!

Žakelína počkala, až se skřítek pořádně nají. Pak se nabídla, že mu dá do pořádku jeho kalhotky. Baculík se různě ošíval a kalhotky dát nechtěl. Nakonec raději utekl oknem pryč. Po chvíli se však znovu ozvalo bouchnutí na okno. Skřítek vykoukl zpoza závěsu, rošťácky mrknul na Žakelínu a vyskočil na parapet v celé své kráse. Žakelína, Hugo i Kvído propukli v divoký smích. Baculík totiž stál v paprscích ranního sluníčka, jako na podiu v záři reflektorů. Byl oděn do podprsenky z žaludových čepiček a sukýnky z dubového listí. Lacláče držel úhledně složené na předloktí.

Žakelína se najednou zarazila, a s obavou se podívala na Baculíka. Vzpomněla si, jak mu nedávno ublížila, když se smála jeho jménu. Baculík však stál v okně s čepičkou celou nakřivo a smál se spolu s ostatními. Čarodějce se pořádně ulevilo.

Pak navlékla do jehly nit a pevně přišila knoflík zpátky na skřítkovy kalhoty. Byla sice čarodějka, ale když něco šlo udělat jednoduše a rychle bez čar a kouzel, nebránila se tomu. Avšak odstranit několik dní starý flek od malinové šťávy vyžadovalo použití magie. „Abrakadabra!“, a lacláče byly jako vyprané v kouzelném prášku.

No a od té doby jsou Žakelína a Baculík kamarádi. Baculík je přesvědčený, že k něčemu takovému mohlo dojít jenom proto, že mu Žakelína knoflík přišila začarovanou nitkou. Jak jinak by se mohl z takového správného tvrdáka, jakým kdysi bývával, proměnit na takového kamarádkého bábovku, jakým je teď?! Žakelína mu to nevyvrací, ale ví své. Když však čas od času Baculíka chytne rapl a nechová se pěkně, Žakelína mu ráda připomene, co by se stalo, kdyby mu nitka praskla – tedy, že by mu spadly gařata.

